

שיחת השבוע

יש חדש

ערב של אחדות

הערב המיוחד של ידדי חב"ד, שנערך ביום חמישי שעבר בבנייני האומה בירושלים, נגע בלבבות והמחיש את החיבור המיוחד שמייצרים שליחי חב"ד בקרב העם. קהל האלפים באירוע הורכב ממעגלי הידידים שנוצרו סביב כל אחד ואחד מ-312 בתי חב"ד ברחבי הארץ, והללו התרשמו לגלות כי אותה תופעה של חיבור ואחדות מתקיימת בעוד מאות מקומות בארץ. אברהם פריד ריגש את הקהל בהופעה סוחפת, ולחלק ממנה הצטרפו האחים גת.

המ"פ הפצוע

צמרמורת עברה בקהל כאשר סרן זיו שילון, המ"פ שנפצע על גדר רצועת עזה ערב מבצע 'עמוד ענן', איבד את ידו האחת ונלחם כדי להציל את ידו השנייה, עלה לשאת דברים כנציג ידדי חב"ד. זיו סיפר על פציעתו ועל הקשר שנוצר בינו ובין נציג צעירי חב"ד למען נפגעי הטרור, שליווה אותו לכל אורך הדרך, ואף שילב אותו במשלחת מיוחדת שיצאה לארה"ב. שם חווה חוויה רוחנית מיוחדת על ציונו של הרבי.

דפי שופר תשע"ד

הופיעה המהדורה החדשה של דפי שופר - המדריך לכשרות, נופש וצרכנות. מידע מעודכן בנושאי ריהוט ועיצוב לבתי-כנסת; תשמישי קדושה; סת"ם; ספרי קודש; ישיבות ונופש כשר. טל' 03-9678555.

זמני השבוע

ירושלים תל-אביב חיפה באר-שבע אילת ניו-יורק

5:19	5:13	5:00	5:10	4:55	כניסת השבת
6:19	6:10	6:11	6:09	6:10	6:08

מוקד חב"ד
לשירותכם 312 בתי חב"ד
***3770**

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר-חב"ד 6084000
טל' 072-2770100 • פקס 03-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

מניין אותה ערבות הדדית?

כל לב יהודי, בארגנטינה ובאוסטרליה, בפרז ובדרום-אפריקה ובכל נקודה יהודית בעולם, עקב בדאגה אחר הלבבות הרכים של שני הילדים

ילדי משפחת גרוס בדרך הביתה (צילום: מרכז שניידר לרפואת ילדים)

ותפקודים נבדלים, אבל במהותם הפנימית כל האיברים הם חלק ממהות אחת, מגוף אחד. ככה בדיוק אנחנו.

הרושם העולה מהוויכוחים ומההתכתשויות של ימי השגרה מטעה אותנו לחשוב שבאמת אנו מפולגים ומפוררים, אבל זה רושם מוטעה. עמוק בפנים קיימת אותה נקודה יהודית שמאחדת את כולנו, והיא נחשפת ברגעים שבהם האחדות הזאת עומדת למבחן.

מקור האופטימיות

אמת עמוקה זו היא המקור לאופטימיות גם בימים שבהם נדמה כי שטן המחלוקת מצליח לתקוע טריז בתוכנו והאווירה הציבורית נערכת בגילויי עוינות ושנאה. בסופו של דבר האחדות הפנימית תפרוץ החוצה ויוכח שוב כי הנקודה הפנימית המשותפת חזקה מכל המפריד והמפלג.

חשוב לזכור זאת גם בעיתות של מתיחות פנימית. היהודי השני איננו אויב. אולי הוא כועס, אולי הוא ממורמר, אולי מישוהו הסית אותו, אבל בתוך-תוכו הוא יהודי כמוך. היעד שלנו צריך להיות - הסרת המעטפת החיצונית וחשיפת הנקודה הפנימית. לכן חבל על כל הוויכוחים וההתגוששויות המילוליות, שאינם מסייעים להשיג את המטרה האמיתית.

פרשת השבוע נושאת עמה את המסר הזה - "ויקהל". עלינו להיקהל יחדיו, לזכור שכולנו קהל אחד, מהות אחת, נשמה גדולה אחת שהתפצלה לגופים רבים. כי זה מה שבאמת הננו.

מחה והתרגשות מילאו בראשית השבוע את הלבבות למראה הילדים חיים-מיכאל ורפאלי-יצחק גרוס, היוצאים בריאים ושלמים משערי המרכז הרפואי שניידר, לאחר שלושה שבועות של אשפוז וימים קשים רוויי מתח וחרדה.

השמחה המשותפת שמילאה השבוע את לב כולנו, כמו הכאב הנורא, החרדה הגדולה והתפילות הרבות שליוו אותנו מיד אחרי ההרעלה המצערת - הם תופעה ייחודית לעם היהודי. פתאום כל לב יהודי, בארגנטינה ובאוסטרליה, בפרז ובדרום-אפריקה ובכל נקודה יהודית בעולם, עקב בדאגה אחר הלבבות הרכים של שני הילדים, שמתאמצים לשרוד בסיוע המכשור הרפואי המתקדם.

כולנו התפללנו ושפכנו תחינות לפני אבינו שבשמים, כי אחרי המכה הנוראה שהוכתה המשפחה, בהילקח ממנה שתי הבנות אביגיל ויעל, ייוותרו לפחות הילדים האלה בחיים. ואם צריך נס - שיתחולל הנס. ואכן, בורא העולם הקשיב לתפילות והנס קרה. על כך כולנו מלאי תודה.

כמו בתוך משפחה

איך אפשר להסביר את פרץ האחדות הזה? מניין אותה תחושת ערבות הדדית ושותפות גורל בין יהודים שלכאורה אין שום קשר ביניהם? איך מסבירים את הפער בין ההתכתשויות היום-יומיות והמחלוקות השגרתיות ובין היכולת להניח הכול בצד ברגעים מסויימים ולהרגיש שכולנו עם אחד ובלבינו פועם לב אחד?

דפוס ההתנהגות הזה מאפיין מערכת יחסים של בני משפחה. הם יכולים לריב ולהתווכח, לבעוס ולהתפרץ, אבל ברגע שמישהו מבני המשפחה נקלע לצרה או למצוקה - פתאום הכול מרגישים כי כאבו של אותו בן משפחה הוא כאבם האישי, כי דאגתו דאגתם וכי צרתו - צרתם.

ספרות הקבלה והחסידות ממשילה את בני העם היהודי לאיברים בגוף אחד. במבט שטחי כל איבר הוא יחידה עצמאית, בעלת צרכים ייחודיים

סודו של המשכן: אחדות

יש מעלה ושלמות שאין בזולתו. אבל קודם שניגשים לעבודה בפועל נדרשו כל היחידים להפוך ל'קהל' אחד.

עלידי התבטלות לקב"ה

עם זה, קודם שכל היחידים מתחברים למציאות אחת עליהם להשיג את שלמותם האישית ולמלא את תפקידם הייחודי. לכן רש"י מפרש את 'ויקהל' במונח של 'אספה', ולא 'הקהלה', שכן תפקידו של רש"י, כפרשן התורה שבכתב, להדריך את היהודי כיצד להגיע אל ה'ויקהל' שבתורה.

הדרך לאחדות עוברת עלידי משה, שבני ישראל "נאספים על פי דיבורו", כדברי רש"י. משה הוא סמל ההתבטלות לקב"ה, ובכל יהודי יש ניצוץ של 'משה' בנפשו, שהוא היכולת להתבטל כלפי הבורא ברמה הגבוהה ביותר. כאשר יהודי חש התבטלות לקב"ה אין נוכחותו של זולתו מפריעה לו, והוא יכול לתת מקום לזולתו, ועד להפיכת כל הנאספים ל'קהל' אחד.

(תורת מנחם כרך לט, עמ' 200)

שציווה משה: "כל נדיב לבו יביאָהוּ", ואפילו נשיאי השבטים תרמו מממונם הפרטי ולא מכספי הציבור.

ובכלל, בעבודת הקודש שבמשכן באו לביטוי בני ישראל כפרטים. היו כוהנים, לוויים וישראלים, ולכל אחד ואחד תפקיד נבדל, ולא בלטה האחדות שבעם ישראל.

להפוך ל'קהל' אחד

ההסבר טמון במהותו הפנימית של המשכן. הוא נועד, בראש ובראשונה, להיות דירה לקב"ה בעולם הזה הגשמי, כמו דירת מלך שבה הוא מתגורר בכל מהותו ועצמותו. ומכיוון שבמשכן שכן הקב"ה בעצמו, שהוא 'אחדות פשוטה', היה צורך שההכנה לזה תהיה עלידי הפיכת כל בני ישראל ל'קהל' אחד.

בעבודת המשכן בפועל מתקיימת חלוקה בין כוהנים, לוויים וישראלים, וכל אחד ואחד נדרש למלא את תפקידו ולא את תפקידו של זולתו. נוסף על כך יש עוד חלוקות בתוך עם ישראל, ועד תפקידו הייחודי של כל יהודי ויהודי, השמור לו בלבד, מפני שבכל יהודי

בתחילת פרשתנו מסופר שמשה הקהיל את בני ישראל כדי למסור להם את דברי ה' הנוגעים לעשיית המשכן. למילה 'ויקהל' משמעות מיוחדת, שכן בדרך כלל התורה נוקטת את המונח 'אספה' כדי לתאר התכנסות של בני ישראל יחדיו.

מה ההבדל בין 'הקהל' ל'אספה'? בני-אדם הנאספים יחד אמנם נמצאים יחדיו, אך הם נשארים פרטים נבדלים זה מזה. לעומת זה, כאשר הם נעשים 'קהל', גוף המכונה בלשון יחיד, הם נעשים מציאות חדשה, מאוחדת. אין הם עוד בגדר רבים אלא מציאות של יחיד. כאן, בפרשת ויקהל, משה רבנו איחד את כל בני ישראל, והפך אותם מפרטים נבדלים למהות אחת.

דגש על היהודי הפרטי

אך מדוע היה הכרח ב'ויקהל' דווקא? הלא ההוראות שנתן משה לבני ישראל בדבר הקמת המשכן מדגישות את היהודי הפרטי דווקא, ולא את הציבור ככלל. כל אחד ואחד מהם נדרש לתרום מממונו הפרטי למשכן, כפי

אמרת השבוע

לא נכנע

רבי שמחה'בונים מפשיסחה עלה פעם אחת על יצועו, כדי לנוח מעמל היום, ולפתע חש רצון עז להריח מעט טבק. אולם קופסת הטבק הייתה מונחת על שולחן הספרים בחדר הסמוך.

התחיל הצדיק לשקול בדבר: "אם אקום ואלך לחדר השני בשביל קמצוץ טבק – זו תהיה כניעה לתאוות הגוף. אבל אם לא אקום ממיטתי, אולי אין זו אלא עצלות, שהיא מידה מגונה ביותר".

ואז עלה רעיון במוחו. הוא קם בזריזות ממיטתו והלך לחדר הסמוך, התקרב אל הקופסה אבל לא נגע בטבק שבה, ושב למיטתו...

פתגם חסידי

"למה דווקא כשמגיעה עתו של האדם, גוברת תשוקתו לחיים? משום שרק בסוף ימיו מתברר לאדם שלמעשה עדיין לא התחיל לחיות" (רבי יעקב מביאלה)

נדבת המשכן | מאת הרב אליעזר ברוד

מן המעיין

הכיס והלב

"כל נדיב ליבו יביאָהוּ את תרומת ה'" (שמות לה,ה). "כל נדיב לב" יביא את נדיבות ליבו עם התרומה. עליו לתת לא רק את כיסו, אלא גם ליבו, לתרום בחשק ומתוך חיות.

(שפת אמת)

בלי ועדים וגבאים

"ויצאו כל עדת בני ישראל... ויבואו כל איש אשר נשאו ליבו" (שמות לה,כא). נראה כי מעשה ההתרומה נעשה במהירות: אך יצאו מלפני משה וכבר חזרו ובאו והנדבות בידיהם. מן הסתם עדיין לא היו אז ועדים וגבאים...

(שפתי כהן)

מוכן ומזומן

לפני קיום מצווה יש הנהגים לומר "הנני מוכן ומזומן לקיים המצווה". מדוע כופלים ואומרים "מוכן ומזומן"? שכן יש מי שמוכנים תמיד לעשות מצווה, אבל בתנאי שהיא לא תעלה להם כסף, כלשון הפתגם העממי 'עד הכיס'. לכן אומרים "הנני מוכן ומזומן", הנני מוכן לא רק לעשות את המצווה, אלא גם לשלם תמורתה בזמון.

(מגד ירחים)

משכים ונותן

"והם הביאו אליו עוד נדבה בבוקר בבוקר" (שמות לו,ג). זה סימן לנדבה הניתנת ברצון

ומכל הלב, שהנותן בא בעצמו ומביאה "בבוקר בבוקר", משכים ונותן.

(כלי יקר)

כישרון יש לנצל

"וכל הנשים אשר נשא ליבן אותנה בחכמה טוו את העיזים" (שמות לה,כו). הנשים לא נצטוו לעשות את הטווייה על גבי העיזים, אלא שנתעוררו מעצמן לעשות זאת. הן הבינו כי כישרון מיוחד זה, שחונן אותם הקב"ה, נועד כדי שינצלו אותו בעשיית המשכן.

(הרבי מליובאוויטש)

פעמיים קדמו הנשים

בשני מקומות בתורתנו הנשים נזכרות לפני הגברים: מתן תורה ונדבת המשכן. במתן תורה נאמר (שמות יט,ג) "כה תאמר לבית יעקב", הנשים, ורק אחר-כך "ותגד לבני ישראל", הגברים. ונדבת המשכן נאמר "ויבואו האנשים על הנשים", כפירוש הרמב"ן, שהנשים קדמו לגברים בהבאת נדבותיהן.

(לקוטי דיבורים)

תחילה וסוף

בתרומת המשכן נכללו זהב, כסף ונחושת, אך לא היה דבר מבריק זולת "המראות הצובאות", שמהן נעשו הכיור וכנו. הכיור וכנו מפורטים אחרונים מכל כלי המשכן, ושימושם בראש כל עבודות המשכן, כי "נעוץ תחילתן בסופן".

(אדמו"ר הזקן)

העסקה השתלמה

הבולים היקרים נפרשו על השולחן ונבדקו בזכוכית מגדלת. הסוחר בחן אותם אחד לאחד, אך לא הסכים לשלם בעבורם את המחיר שביקש המוכר. המשא ומתן נכשל והעסקה לא יצאה אל הפועל.

חיוך מריר עלה על שפתיו של ר' יצחק נָמס, בולאי מנייריורק, חסיד חב"ד. הוא ארו את הסחורה היקרה שהביא עמו לפגישה עם רוברט טנקל, אספן בולים עמית, וחש כי ההשקעה והמאמץ היו לשווא.

אך מיד התנער. הלוא כל דבר הוא בהשגחה פרטית. אם הפגישה לא קידמה את עסקת הבולים, אולי נועדה לקדם 'עסקה' רוחנית, אמר בליבו.

נמס פתח בשיחה עם מר טנקל על ענייני היהדות. התברר לו שהיהודי מחשיב את עצמו כאדם לא מאמין, שאין לו שום עניין בקיום מצוות. הוא ניסה להפציר בו לשמור לפחות על כשרות המזון, אך האיש סירב בנחרצות. "אשתי לא תסכים. הדבר יכביד על עבודתה במטבח", הבהיר.

"לא נורא", ניחם נמס את עצמו, "חזקה על דברי התעוררות שאינם חוזרים ריקם".

יום אחד התבשר נמס על אסון שאירע למר טנקל. הוא ואשתו היו מעורבים בתאונת דרכים, והאישה קיפדה את חייה. הוא מיהר לנסוע אל טנקל הפצוע והאבל ועודד את רוחו. בשבועות הבאים שב וביקר אצלו ונוצר ביניהם קשר אישי עמוק.

באחת הפגישות העלה שוב את עניין הכשרות. "איך אוכל לעשות זאת?", תהה האיש, "בהיעדרה של אשתי, מי יבשל בעבורי?". נמס זיהה זיק של הסכמה והציע הצעה שאייאפשר לסרב לה: "אני אביא לך מדי שבוע ארוחות מוקפאות, ובכל יום תחמם לעצמך מנה כשרה".

טנקל הרהר רגע, ולאחר מכן הניד בראשו לאישור. השניים לחצו ידיים ואיחלו זה לזה "מזל וברכה", כאילו זה עתה נחתמה ביניהם עסקה טובה.

נמס שב לביתו בלב שמח. הוא ידע שלא יהיה קל ליישם את הצעתו הנדיבה. בנייריורק פעלה חברה אחת ויחידה שסיפקה מנות כשרות מוקפאות, והיא הייתה ממוקמת ברובע ברונקס, הרחק מברוקלין, מקום מגוריו. גם מחיר המנות לא היה זול. אך הכול היה כדאי בעיניו

כדי שידידו יאכל מזון כשר.

בכל יום חמישי היה נמס יורד אל הרכבת התחתית, נוסע אל המפעל בברונקס, עושה את הדרך אל ביתו של טנקל ומוסר לידי ארוחות הכשרות.

המסורת הזו נמשכה כשנה וחצי. היא גבתה ממנו ארבע שעות בכל שבוע,

בשלג ובשרב. אך דבר לא מנע מנמס למלא את המשימה שקיבל עליו.

יום אחד, במפגש השבועי, אמר טנקל לנמס: "שמע, אני מעריך מאוד את המאמץ שלך, אך הדבר בוודאי מקשה עליך. אולי נפסיק את זה?".

הדברים לא נעמו לאוזניו של נמס. בליבו קיווה שהכשרות תתחבב על

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

לתבוע ולבקש

נוסף על עצם הצורך לצפות לגאולה, הציפייה עצמה מזרזת את הגאולה. במקומות רבים אף נאמר כי העדר הציפייה הוא מן הגורמים העיקריים שמעכבים את הגאולה. אם עם ישראל אינו מצפה לגאולה, כאילו הוא מצהיר שהמצב הנוכחי טוב לו, ובכך הגאולה מתעכבת.

רבי שמעון ברי'וחאי אף אמר (מדרש תהילים מזמור יז) כי העדר הציפייה והבקשה על הגאולה מעורר קטרוג קשה: "כל אותן אלפים שנפלו במלחמה בימי דוד, לא נפלו אלא על שלא תבעו בניין בית המקדש. והלוא דברים קל וחומר: ומה אם אלו, שלא היה בית המקדש ביניהם, ולא נחרב בימיהם, נעשה להם כך ונענשו על שלא תבעו אותו – אנו, שחרב בימינו, ואין אנו מתאבלים עליו, ולא נבקש עליו רחמים – על אחת כמה וכמה". ומוסיף רשב"י: "לפיכך התקינו חסידים הראשונים שיהיו מתפללים שלוש תפילות בכל יום, והתקינו בו 'אנא רחום ברחמיך הרבים השב שכינתך לציון וסדר העבודה לירושלים', ותיקנו 'בונה ירושלים' ברכה בפני עצמה בתפילה ובברכת המזון".

להתפלל בכוונה עצומה

בעל חידושי הרי"ם אומר: "לפני הגאולה מגלות מצרים נאמר 'ויאנחו בני ישראל'. לפניכן היו ישראל שקועים בגלות רוחנית, עד שלא חשו את הגלות, ורק כשהחלו לחוש את מרירות הגלות ונאנחו – גאל אותם הקב"ה. כך יהיה גם באחרית הימים, שהיהודים ישכחו שהם בגלות, ודבר זה יגביר ח"ו את הגלות, אך כאשר ירגישו את עול הגלות ויאנחו – אזוי תבוא הגאולה".

בילקוט מעם לועז (לרבי יעקב כולי, שמות עמ' ריב) נאמר: "בעניין הגאולה, שהיא עניין כולל, הנוגע לכלל ישראל, אינו דיי אם חלק מ'ישראל יאמרו תפילה בכוונה גדולה, אלא הכרחי הדבר שכל ישראל יתפללו בכוונה עצומה בשעה שמתפללים לה' כי יגאל אותם. וכן לא דיי לכך בתפילה אחת, כי מאחר שהגאולה העתידה צריכה להיות בנפלאות גדולות, יש להרבות בתפילה עליה".

בספר קץ הפלאות (סי' כד, ברכת ישועה סק"א) נאמר: "בשנת ת"ח היו ישראל עוסקים בתורה ובמעשים טובים, ולפי מעשיהם הטובים היו ראויים לבקש על הגאולה. ועבר עליהם כל החורף עד אחר הפסח, ולא ביקשו על הגאולה... והתחיל האוייב להתגבר אחר הפסח והרג מהם לאלפים ולרבבות, ונחרבו הרבה עיירות לא עלינו".

הדברים ממחישים עד כמה חיונית הציפייה לגאולה והתביעה מהקב"ה כי יחוש לגאלנו. ומעניינים דברי ה'חפץ חיים' (על הסיודר סימן קסח): "כמה פעמים ביום אנו מבקשים על הגאולה, אולם הבקשה בלבד אינה מספקת; יש לתבוע את הגאולה, כפועל שכיר המבקש את שכרו, שהדין הוא, שאם אינו תובע – אין חיוב לתת את שכרו בו ביום. כן אנו צריכים לתבוע את גאולתנו".

צורך לבקש

הרבי מליובאוויטש דיבר פעמים רבות על חיוניותה של התביעה מהקב"ה כי יביא לנו את הגאולה. כך אמר (שבת פרשת כי'תצא תשמ"ה): "החיסרון הכי עיקרי של בני ישראל הוא – שנמצאים עדיין בגלות, חושך כפול ומכופל, ומשיח צדקנו עדיין לא בא... ומכיוון שישנו ציווי בתורה 'שיהא אדם... שואל צרכו שהוא צריך להם' – שואלים יהודים ומבקשים מהקב"ה שמישיח צדקנו יבוא תיכף ומיד, 'משיח נאו'!".

פעמים רבות הרבי ציין כי העדר התביעה הוא הדבר היחיד שמעכב את הגאולה: "הדבר היחיד שמעכב עדיין את הגאולה הוא הצורך שכל בני ישראל יבקשו וידרשו ויתבעו מהקב"ה להביא את הגאולה האמיתית והשלמה!" (חנוכה תשמ"ז, התוועדות תשמ"ז כרך ב, עמ' 164).

מר טנקל. "אני נהנה מזה מאוד", הגיב, "וגם זוכה לשוחח עם יהודי פיקח כמוד".

אך האיש חזר והביע את רצונו להפסיק את הבאת המנות. בשלב מסויים התבטא שהארוחות האלה מלוחות מדיי לטעמו. "מדוע לא אמרת לי?", תמה נמס, "הייתי מחליף אותן במנות מופחתות מלח ולא היית סובל מהמליחות".

"אומר לך את האמת", השיב טנקל, "לא סבלתי. פשוט לא אכלתי את האוכל הזה"... לפתע קלט את משמעות דבריו, אך כבר היה מאוחר מדיי. עיניו של נמס נפערו בתדהמה.

"אז מה עשית במנות?", שאל.

תשובתו של טנקל הממה אותה: "נתתי אותן לכלב שלי".

החסיד חש כאילו הונחתה מהלומה על ראשו. המאמץ הגדול, ההתמדה, העלויות הגבוהות, הדרך הארוכה במשך שנה וחצי – כל אלו הושלכו לכלב! הוא שב אל ביתו שבור ומיוסר.

שנתיים חלפו. יום שישי אחד התארח בבית משפחת נמס סטודנט יהודי צעיר מאוניברסיטת פנסילוניה, שבא לחוות שבת יהודית בשכונה.

הוא נתקבל במאור פנים, והוזמן לטעום ממאכלי השבת. "טועמיה – חיים זכו", אמרה לו הגברת נמס. הסטודנט דחה את הצלחת שהוגשה לו. "אינך אוהב את זה?", שאלה בעלת הבית. הסטודנט השיב: "באתי להתארח, לא לחזור בתשובה".

הגברת נמס לא נרתעה והשיבה כי לצלחת לא מחובר חוט שיקשור אותן לדת... הסטודנט חיך והאווירה הופשרה. הוא החל לספר על עצמו ועל משפחתו. "הסיבה שגרמה לי לבוא היא סיפור ששמעתי מסבי, על יהודי תושב השכונה, שטרח והביא לו מדי שבוע אוכל כשר, בעוד הוא היה משליך את הארוחה לכלב...".

"כששמעתי את הסיפור", המשיך הסטודנט, "החלטתי שאני חייב להכיר את האנשים האלה".

"אמור לי", אמרה הגב' נמס ברעד, "האם שמו של סבך אינו טנקל?".

הסטודנט נדהם: "מניין לך?".

"משום שהאיש שהביא לו את האוכל הכשר אינו אלא בעליו", השיבה...

השבת הזאת חוללה מפנה בליבו של הנכד הסטודנט. סגירת המעגל שכיוונה ההשגחה העליונה הממה אותו. בעקבות אותה שבת נעשה יהודי המקפיד על קלה כחמורה, ומובן שגם על מזון כשר...

המאמץ לא היה לריק.

כך בולמים חוקים אנטישמיים

מתקיים 'אפקט דומינו' ברור. כמעט כל דבר שקורה במדינה אחת, מתגלגל למדינות אחרות."

יש הצלחות

בשנים האחרונות מוביל הרב מרגולין, בסיוע ראשי קהילות, רבנים ומשפטנים, את המאבק בגל החקיקה הזה. בשבוע שעבר הבטיח לו שגריר נורווגיה לאיחוד האירופי כי מדינתו לא תאסור ברית מילה. לפני כשנה, כשבי"ת המשפט בגרמניה החליט לאסור ברית מילה, קיבל התחייבות מלשכת קנצלרית גרמניה כי יובטח המשך חופש הדת במדינה. גם שרי החוץ והדתות הפולנים, וגם נציבת זכויות האדם במדינה, התחייבו כי פולין תוסיף להבטיח חופש דת.

איך מגייסים את הפוליטיקאים האירופים לטובת השחיטה הכשרה? "אנו נצמדים למסר ברור ופשוט: זו מצווה שאינה גורמת צער לבעלי החיים יותר משחיטה אחרת. אנו גם תובעים לשמור על חופש הדת כזכות בסיסית. הפעילות הזאת מלווה ביחסי ציבור בתקשורת, כדי לאפשר למנהיגים ולציבור להבין את הסוגיה."

חוקים כקדימון

לדבריו, חקיקה נגד שחיטה וברית מילה הייתה תמיד קדימון להתקפות פיזיות נגד יהודים. "החוק הראשון שהיטלר העביר באירופה לאחר

זמן קצר לאחר פרסום ההחלטה השערורייתית של שר החקלאות והמזון של דנמרק, לאסור שחיטה כשרה, נפגש הרב מנחם מרגולין, מנכ"ל איגוד הארגונים היהודיים באיחוד האירופי, עם נציב הבריאות האירופי טוניו ברוג. הנציב הבהיר לרב מרגולין שהחלטת דנמרק סותרת את החוק האירופי. "אפנה אל דנמרק לקבלת הבהרות", אמר בפגישה. "החוקה האירופית התקבלה עליידי כל המדינות החברות באיחוד, ועליהן ליישמן".

המסר הפיח רוח של תקווה בקהילות היהודיות. "לאיחוד האירופי השפעה עצומה על הממשלות, ועמדה זו תסייע לנו", אמר הרב מרגולין.

אפקט דומינו

הפגישה, שנקבעה בתוך פרק זמן קצר, מספקת הצצה לפעילות הדיפלומטית השקטה שמוביל הרב מרגולין, המשמש גם מנכ"ל מרכז רבני אירופה, המייצג יותר משבע מאות רבנים ברחבי היבשת. "החלטת דנמרק לא הפתיעה אותנו", הוא אומר. "אנו עדים לגל של חקיקה נגד שחיטה וברית מילה. עודנו מנהלים מאבקים בנושא בגרמניה, בהולנד, בפולין, בנורווגיה, בשוודיה, וכעת - בדנמרק".

לדבריו, דווקא בדנמרק יש לממשלה היסטוריה של יחסים מצויינים עם הקהילה, ולכן ההחלטה מצערת מאוד. הרב מרגולין מציין את התוצאות החמורות שעלויות להיות להחלטה: "באירופה

מסר מעודד. הרב מרגולין עם הנציב האירופי

כיבושה היה איסור על שחיטה וברית מילה", הוא אומר. "המטרה הייתה ליצור דעת קהל כי היהודים אינם שייכים לאירופה המודרנית".

ההתעסקות בשחיטה הכשרה אינה נטולה מניעים אנטישמיים: "באירופה חיים כ-800 מיליון תושבים, ובהם כשלושה מיליון יהודים, ומתוכם כחצי מיליון אוכלי בשר כשר. מדובר בפחות מ-0.05 אחוז מצריכת הבשר. אנו טוענים שלא ייתכן להתעלם מהבעיות הקשות בתחום צער בעלי החיים באירופה - כמו ציד, רמת ההובלה לשחיטה והזנחה בגידול - ובהיבט לחוקק חוקים הנוגעים לרסיס אחוז מצריכת הבשר".

סודות הגאולה

כל מה שצריך לדעת על הגאולה וביאת המשיח

מנחם כהן

סודות הגאולה

כל מה שצריך לדעת על הגאולה וביאת המשיח

ספר מרתק, מאיר עיניים, כתוב בסגנון קולח ובהיר, ניקוד מלא

טל' 1-700-704120

גפן בס"ד

החברה החרדית לביטוח ופיננסים

ביטוח משכנתא בתנאים מיוחדים

כולל ביטוח צד ג' + צנרת + ביטוח לרעידות אדמה

077-444-7777(1)

מעוביין לקנות ספרי תורה פסולים

(גם מיועדים לגניזה) וכן כלי כסף, רימונים לס"ת, כתרים, אצבעות, מגילות אסתר פסולות ועוד...

052-9772525

פינת ההלכה מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

הר צבי, מנחת שלמה ויביע אומר. לדעתם, אין חיוב על היחיד לחפש מניין.

ויש הסבורים כדעת הראב"ן ועוד, וכן פסקו הגר"ח מבריסק ושו"ת אגרות משה, שהחובה (לפחות בקריאה של שבת) מוטלת על כל יחיד.

לכל הדעות, יש עניין לכל יחיד, כחלק מהציבור, לדאוג שיהיה מניין שיקרא בתורה (מעין הצורך לדאוג לקיום תפילה בציבור, ולעשות מאמץ להשתתף בה), וכשיש מניין - ודאי שחובה על כל אחד מהמשתתפים להאזין לקריאת התורה.

מקורות: מלחמות ה' לרמב"ן מגילה פ"ג. תיקוני זוהר תכ"א (סגא). תוש"ע או"ח סי' תרצ. שו"ע אדה"ז רפב,טז. שו"ת צמח צדק או"ח סו"ס לה. ציונים לתורה כלל ט. צפנת פענח לרמב"ם הל' תפילה פ"ב ה"ה. לקוני שיהות ח"ד עמ' 1283. אג"ק ח"ח עמ' רנו. ח"ט עמ' עט. פסקי תשובות סי' קלה ס"ק ב, וש"נ. 'הקריאה בתורה והלכותיה' מילואים סי' א (עמ' תשג), וש"נ.

חובת קריאת התורה

שאלה: האם קריאת התורה היא חובת הציבור או גם חובתו של כל יחיד?

תשובה: קריאת פרשת 'זכור' היא חובה מן התורה, וכל אדם מישראל חייב לשמוע אותה. כמורכב בפורים חייבים לשמוע כל מילה מקריאת המגילה במגילה כשרה כהלכתה. על שאר הקריאות בתורה - בימי שני וחמישי, בשבתות, במועדים ובתעניות - דנו הפוסקים אם המצווה היא חובת הציבור בלבד, או היא גם חובת היחיד (כחלק מהתפילה, כאמור בתיקוני זוהר).

הרבה פוסקים סבורים כצד הראשון, ובראשם הרמב"ן והתוספות, וכן דעת אדמו"ר הזקן ואדמו"ר ה'צמח צדק'. כך פסקו בדורנו בשו"ת

רוצים לדעת מה יהיה?

הספר שמסביר בלשון בהירה את חשיבות האמונה בביאת המשיח, מהי הגאולה, מה יעשה המשיח, כיצד יתגלה, ומה יקרה באחרית הימים

368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-700-704120

"אבא, אמא, ספרו לי סיפור"

כרך ראשון בסדרה המכנסת את הסיפורים האהובים שפורסמו ב'שיחת השבוע'

63 סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל החוגים

עריכה חדשה | עיצוב מרהיב | 320 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-700-704120

